דלא אכלי ליה להכי מיהא מחזקינן ליה בחלב טהור להיות סותם.

שמע מינה ההיא דפליגי ביה בני א"י ובני בבל קרי ליה רב נחמן בר

חימלא והיינו דאייתרא חלב שבמקום היתר שהקיבה עשויה כקשת

ומבחוץ קרי דאקשתא ומבפנים לעוגל

קרי דאייתרא חבלי ובדאייתרא פליגי

כדמפרש וחזיל: דחקשתה כולי עלמה

לא פליגי. דבין לבני בבל ובין לבני

מערבא אסור דאפילו רבי עקיבא

דחמר לעיל (דף מט:) תותב קרום

ונהלף אסור דהאי נמי לתותב דמי

שאינו מחובר אלא באמלע הקשת

שקורין פישט"ח: כי פליגי דחייתרה.

בני בבל סברי לה כר׳ ישמעאל דאמר

[שם] כל קרום ונקלף חלב טמא הוא והאי

נמי קרום ונקלף הוא ובני מערבא

כר׳ עקיבא דבעי תותב קרום ונקלף

והאי לאו תותב הוא: איכא דאמרי

דאייתרא כולי עלמא [לא פליגי]

דשרי. דכר' עקיבא סברי להו: כי

פליגי דחקשתה. מחן דחסר סבר

תותב הוא ומאן דשרי סבר כיון

דמחובר במקצת לאו תותב הוא. ולהאי

לישנא בתרא לא מתוקמא מילתיה

דרב נחמן דכיון דבאקשתא דפליגי

ביה אמר רב נחמו דסתים ושסו כ"ש

דאייתרא דכולהו שרו ואם כן מאן לא

סתים ודרב נחמן אלישנא קמא והכי

מסתברא כלישנא קמא כדאמרינן

במקום שנהגו (פסחים דף נא.) כי

אתא רבה בר בר חנה אכל דאייתרא

עול לגביה רב אויא וכסייה מן קמיה

משום דבני בבל אסרי לה. ולדידן

תרווייהו אסירי דבתר בני בבל גררינן

דאנן בני גולה אנן וכלישנא קמא ולחומרא דכל היכא דאיכא תרי לישני

בגמרא אי מידי דאורייתא הוא זיל

לחומרא ובדרבנן זיל בתר בתרא:

כי הח. אלישנא קמא קאי: רבי

אמי. מערבאה הוא ואמר מקמלין

נוטלין ממנו מעט למעלה מההיא

דאייתרא מפני שחלב הקרב שוכב

עליו ואוכלין השאר: מחסם. לשון

(דברים כה) לא תחסום. מגמגם:

בכלחה חת. שנהגו בו חיסור: גום.

חתוך עד עיקרו כולו והשלך. גום

כמו גוממו עם השופי לקמן (דף זב:):

ליחה. מבפנים היה: שירהה דמעייה.

גליד"א ואדוקה בהן מבפנים ומוליאין

אותה מהם בדוחק: גמירי חבריא

דרבי הכה מרבי הבה. הה שמעתה

קבו א ב מיי׳ פ״ז מהל׳

ו וע"ש בכ"מ סמג עשין

סג טוש"ע יו"ל סי' סל סעיף יד [וסימן מח סעיף

:[6

מכח ג מיי׳ פ״ו מהל׳

שם טוש"ע יו"ד סימן מו

סעיף א: קכמ ד מיי׳ פ״ז מהלי אבל הל״ד סמג

עשין כ טוש"ע יו"ד סי

שחיטה הלי"ד טוש"ע

יו"ד סיי ג סעיף א: קלא ז ח מיי פ״ז מהלי שחיטה הלי"ב יג

סימן לו סעיף ה: קלב ט י מייי פ"ג מהלי

טוש"ע יו"ד סי׳ לד סעיף

:บ

קלג כ מיי׳ פ״ו מהל׳ שחיטה הלט״ז סמג

עשין סג טוש"ע יו"ד סי

רבינו גרשום

גילוי אוסר בדבש משום

עטין כ טוט ע יי י טעה סעיף ח: קל ה ו מיי' פ"ו

מאכלות אתורות הלי

ל) ומומפחל פ"ג ה"ה מ"ק כב.], ב) [מ"ק שם מ"ק כב.], ג) [כמ"ק לימא], ע"ש], ג) [כמ"ק לימא], ד) [שם לימא], כ) [נ"ל ו) ובילה כז. מ"ק כב. נדה מת.ו. ה) ומ״ה שם ושם נסמן], יו) [נו ק שם ושם נסמן], **ע**) [לעיל כח:], י) [ב"ב ז. קנא: : 6"D3 (2 £1:1. תלב, ל) בס"א: האחרונים, מ) [תיבות לאחר זמן משולל הבנה קלת ובפרש"י שעל הרי"ף ליתא], נ) ל"ל עד

לעזי רש"י

רובו. רש"ל,

(המקום המרוחק ביותר מהמיתר בקשת. שצורת החמית בקטון, שבודה הקיבה מהווית). גליד"א [גלייר"א]. ליחה. טבחיי"א [טבחיא"ה].

הנקא"ש [הנקי"ש].

מוסף רש"י

. מונה עמהן. עם האכלים שבאותו מקום, הואיל דבמקום קרוב הוה ויכול לבא בתחלת האבלות, חשבינו ליה כמו דחתה אבלים (מו"ק עם שאר מונה לעצמו. בא:). מונה לעצמו. שבעה שלימין (שם). אמר מאן דהוא. לחד מן התלמידים, מי שהול ולל נודע שמו (ביצה וכעי"ז מו"ק כב.) מקיפין. מקרבן זו אלל זו (ביצה לב:). אקפינהו. שמקריכ זו אל זו ומעיין אס דומות (קדושיו מ. נדה נא:). מקיפים בריאה. לס יש נה נקב וספיקה אם קודם שחיטה או לאחר שחיטה מקיפין כמו שאמרנו מטים והפרדה ווחי מקיפים בקנה. נפסק רובו וחין ידוע אם קודם שחיטה או אחר שחיטה, מביאין קנה וחותכין אוחו, אם דומה לזה ודאי לאחר נפסק ואם לאו אמרינן קודם שחיטה נפסק . ומבר -(IIII) . וטריפה וטליפה (שט). ושבו חוליא. זהו הבשר שבין חוליא לחוליא שמחברת טבעת למטה, ואיזהו חוליא עלמה זהו זיר של קנה שנראה בטבעת דהיינו

שימה מקובצת

הטבעת עלמה (שם).

אתא רב משרשיא **[ה** -ריה משמש רהו ואידמו מפומיה: ג] אי אמר הלכה רר"ש אי לא. וו"ר ו"א :או ל) לא או כרבן שמעון או לי או כובן שממן. 7] מפני שבמקום דחוק הוא: 7] שקורין הנקאש מכאן ומכאן ומלמטה הן מחובריז: **ו** פי׳ רבינו

א) נכאה דל"ל או דאמר דאיו הלכה כרבן שמעון.

ולדידן אפילו מיססס נמי לא ססים. בתמיה. לדידן בני בבל נהי 亡 פליגי דאייתרא. ההיא דפסחים פרק מקום שנהגו (דף נא.) כי סליק רבה בר בר חנה אכל דאייתרא מיתוקם כי האי לישנא: דאיית להאי לישנא מפרש בליגי דשרי. ולהאי לישנא מפרש מילתא דרב נחמן בניחותא אינהו מיכל הא אכלי ליה

השתח לדידן דלח חכלינן חפי׳ סותם אינו ולא כפירוש הקונטרס דפירש דלהאי לישנה בתרה לה מתוקמה מילמיה דרב נחמן: אפידן ביום שביעי בא ממקום קרוב מונה עמהם. לכאורה היה נראה דיום שביעי לאו דוקא אלא בלילה של שביעי דאכתי לא פסק אבלות מינייהו דאי ביום השביעי הא מקצת היום ככולו ואין שייך לומר מונה עמהם ומיהו אפילו ביום שביעי ממש איירי דבמועד קטן (דף כב.) מוקי לה כשעדיין המנחמים אצלו דאכתי קאי באבלותיה עד שילכו להם: מדקה דרקה ומגסה דגסה. פירש רבינו חננאל יו מסתמא מבהמה דקה לבהמה דקה להקל דאי באונא ואומא הוה ליה למימר הטנה וגדולה כדאמר רבי יהודה גבי כרס: ואיזהו

ולדידו מיסתם גמי לא סתים "דאקשתא כולי עלמא לא פליגי דאסיר כי פליגי דאייתרא איכא דאמרי דאייתרא כולי עלמא לא פליגי דשרי כי פליגי דאקשתא כי הא דאמר רב אויא אמר רבי אמי מקמצין וכן אמר רבי ינאי משום זקן אחד מקמצין אמר רב אויא הוה קאימנא קמיה דרבי אמי קמצו והבו ליה ואכל שמעיה דרבי חנינא הוה קאי קמיה דרבי חנינא א"ל קמוץ הב לי דאיכול חזייה דהוי קמחסם אמר ליה בבלאה את גום שדי תניא הרשב"ג אומר בני מעיין שניקבו וליחה סותמתן כשרה מאי ליחה אמר רב כהנא שירקא דמעייא דנפיק אגב דוחקא יגמירי חבריא דרבי אבא מרבי אבא ומנו רבי זירא ואמרי לה חבריא דרבי זירא מר' זירא ומנו רבי אבא י (אמר רבי אבא) בריה דרבי חייא

בר אבא הכי אמר מ(רבי חייא בר אבא אמר) רבי יוחגן הלכה כרשב"ג במרפה והלכה כרבי שמעון באבל הלכה כרשב"ג במרפה הא דאמרו כרבי שמעון באבל מאי היא 🌣 דתנן יכל שלשה ימים הראשונים בא ממקום קרוב מונה עמהן ממקום רחוק מונה לעצמו מכאן ואילך אפילו בא ממקום קרוב מונה לעצמו רבי שמעון אומר אפילו ביום השביעי בא ממקום קרוב מונה עמהן אמר "מאן דהוא איזכי ואיסק ואגמרה לשמעתא מפומיה דמרה כי סליק אשכחיה לרבי אבא בריה דר' חייא בר אבא א"ל אמר מר הלכה כרשב"ג במרפה א"ל הא אין הלכה אמרי כרבי שמעון באבל מאי א"ל פלוגתא נינהו דאיתמר רב חסדא אמר הלכה וכן אמר רבי יוחגן הלכה ורב נחמן אמר אין הלכה יואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל בטרפה יוהלכה כרבי שמעון באבל ©דאמר שמואל הלכה כדברי המיקל באבל אמר רב שימי בר חייא המקיפים בבני מעיים הנהו בני מעיים דאתו לקמיה דרבא אקפינהו ולא אידמו אתא רב משרשיא בריה יוממשמש בהו ואידמו אמר ליה מנא לך הא אמר ליה כמה ידי ממשמשו בהני מקמי דליתי לקמיה דמר אמר ליה שחכים ברי במרפות כרבי יוחגן רבי יוחגן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו ימקיפים בריאה אמר רבא לא אמרן אלא באותה ערוגה אבל מערוגה לערוגה לא והלכתא "אפילו מערוגה לערוגה מדקה לדקה ומגסה לגסה אבל לא מגסה לדקה ולא מדקה לגסה אביי ורבא דאמרי תרוייהו מקיפין בקנה אמר רב פפא לא אמרן אלא באותה חוליא אבל מחוליא לחוליא לא והלכתא אפילו מחוליא לחוליא ומבר חוליא לבר חוליא אבל לא מחוליא לבר חוליא ולא מבר חוליא לחוליא אמר זעירי חלחולת שניקבה כשרה הואיל ויריכים מעמידות אותה וכמה אמר רבי אילעי אמר רבי יוחנן מקום הדבק ברובו ישלא במקום הדבק במשהו אמרוה רבנן קמיה דרבא משמיה דרב נחמן יאמר לאו מי אמינא לכו לא תתלו ביה

בוקי ברבי אבא מרבי אבא. הא שמעתא לקמן דרבי אבא בריה דרבי חייא ולאו היינו רבי אבא קמא: כל שלשה ימים הראשונים. של אבלות: בא ממקום קרוב. אם לא היה אחד

גילוי: ולא ידענא הי מינייהו כלומר ולא ידענא הי סתים הי לא סתים אינהו מיכל אכלי. כלומר אינהו מיכל מן האבלים בבית והיה במקום קרוב בתוך מהלך יום אחד וראוי הוא לדעת בו ביום אע"פ שלא ידע חל אבלות עליו ובלבד שיבא בתוך שלשה ימים ומונה אבלותו מיום ראשון: אמר מאן דהוא. אחד מן התלמידים ולא היו זכורין אלו שסידרו הגמרא מי הוה: אוכי ואיסק. לארעא דישראל לאתריה דרבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא: ואגמרה. לשמעתא סדרבי חייא בר אבא ואגמרה משמיה שאי אמר הלכה כר׳ שמעון או לא: ואין הלכה כרבן שמעון [ב"ג]. הש"ס קא פסיק לה: מקיפין בבני מעיים. אם נמלאו נקובים ואין אנו יודעין אם קודם שחיטה ואם לאחר שחיטה נוקבין נקב אחר בלידו ורואין אם מראיהן שוין כשרה דבידוע שלאחר שחיטה היה: ממשמש בהו. ממשמש בהן בנקבים האחרים ל ונהפכו למראה אחד: ואדמו. ואכשרה: מנא לך הא. שידעת לעשות חכמה זו: א"ל. מעלמי הבינותי דאמינא כמה ידי ממשמשות בנקבין קמאי מקמי דליתי קמיה דמר: כר' יוחנן. בכל מילי. לישנא אחרינא רבי יוחנן חכים בטרפות דאמרינן לקמן שדר ליה שמואל תריסר גמלי ספיקי דטריפתא בפרק גיד הנשה (לקמן דף זה:): **מקיפין בריאה**. היכא דליכא למיתלי בטבחא: ערוגה. דופן הריאה ימיני או שמאלי: מדקה לדקה. אפילו בהמה אחרת דוגמתה. לישנא אחרינא מגסה לגסה מאומה לאומה ומדקה לדקה מאונא לאונא וזאת נראית לי שאין מקילין כל כך: **מקיפין בקנה.** אם נמצאת פסוקה

מי לאחר זמן או קדורה כאיסר: באותה הוליא. לענין קדורה כאיסר נקט לה. חוליא שלש טבעות דטבעת אחת אין עוגל כאיסר וקודרין עוד אחרת באותה חוליא עלמה ומקיפין: בר חוליא. הוא קלישות הקנה מן הלדדין ומתחתיה שרלועות הבשר מחברת :קרוב היה גם הוא בצער . כי סליה אשכחיה. כלומר ראשי הטבעות ואף התנוך הולך ודק מעוביו מאמצעיתו ולנדדין לכאן ולכאן על פני כל הקנה: מחוליא לבר חוליא. ממקום עוביה של זו

חלל הגוף מפני ששמקום דחוק הוא השדרה מלמעלה ועלמות האליה שקורין הנקא"ש שומכאן ולמטה הן מחוברין בחסחוס: ר׳ זירא אשכחיה: מקיפין בבני מעיין. כלומר בני שניקבה ומספקא לן אי קודם שחיטה מעיים שניקבו ומספקא לן אי מקודם שחיטה או לאחר שחיטה נוקבין בצידו ורואין אי מדמו הנקבין ודאי לאחר שחיטה אי לאו מדמו ודאי קודם שחיטה. מקיפין בריאה כלומר הריאה אי לאחר שחיטה נוקבין בצידה ורואין אם דומין באותה ערוגה אם באומא נוקבין באומא ואם באונא ווקבין באומא וומדקה לדקה כלומר אם נקב באונא ינקב באונא אותא לאומא: אבל לא מחוליא לבר חוליא אם ניקב בטבעת גדולה. אין נוקבין בטבעת קטנה: חלחולת שניקבה. כרכשתא מקום הדבק בין ירכים שלא במקום הדבק במשהו שאין שום דבר לסתום אבל מקום הדבק ירכים סותמין אותו:

למקום קלישותה של זו: חלחולת. היא כרכשא טבחיי"א: מעמידות. סותמות אותה שהרי אדוקה בהן: מקום הדבק. שהיא דבוקה

בירכים: ברובו. אפילו נקדר וניטל דופנה עליון או מחמון ⁰ברובו כשרה שאין דרך הריעי היולא דרך הנקב לחזור לאחוריו וליפול לחוך

בארץ ישראל: דאקשתא כולי עלמא לא פליגי דאסיר. כלומר חלב שעל גבי הקיבה יש בו שעשוי שעשוי כיתר משוט: כי פליני דאיחר׳ כלומר דבבל ודארץ ישראל וזהו חימצא דבבל לא מחים כדרר הווא כר נחמן דאמרי חימצא לא סתים: ל) (יפה כח הבן מכח האב לענין שבועה שמי שחייב לחברו מנה ושטר רידו של מלוה שבועה פורע חובו ואם מת לוה אין יכול לפרוע חובו מן היתום אלא בשבועה שהבא ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע דאקשתא כמו קשת. טעם אחר כמו נידל בלשוז לעז כלומר נוטל מעליו קצת וקולפו והשאר מותר: קא עושה ברצון: גום שרי כלומר חתוך כולו ושרי. שירקא דמעינא דנפיק בדוחקא לחה כמו ריר שררוצה כד ררוי מטיים חבריה דר' זירא מדר' זירא ומוו ר' ארא דא"ר ארא בריה דר' חייא בר אבא כר' כלומר תרי ר' אבא הת ר' ארא מחת אמר חייא (בר אבאן: שלשה ימים הראשונים כלומר ימים הואשונים כלומו דג' ימים הראשונים זו עיקר של אבלות והיכא . דבא ממקום קרוב מונה

ה) זה שייך לדף שלפני זה. ה) זה שייך לדף שלפני זה.

דר' אבא מר' אבא ומנו ר' זירא דהלכה כר' שמעון